

a lože. Dne 3. dubna 1919 porodila rozvedená manželka chlapce, jenž pokřtěn na jméno Ferdinand a dle matčina údaje zapsán do matriky jako její nemanželský syn Ferdinand K. Okresní soud obdržev od matričního úřadu povinný oznam o zrození řečeného domněle nemanželského děcka, vyšetřil věc a vydal pak usnesení, dle něhož děcko Ferdinanda dlužno považovati za manželské dítě rozvedených manželů S-ových; a požádal matriční úřad, by v tomto smyslu opravil matriku, poněvadž dítě narodilo se sice z rozvedené manželky, ale již dva měsíce po rozvodu, a jest proto (§ 138 obč. zák. a dvorský dekret ze dne 15. června 1835, čís. 39 sb. zák. s.) dítětem manželským, kdyžť rozvedeným manželem zákonná domněnka manželského původu děcka sporem vyvrácena nebyla. K rekursu rozvedeného manžela rekursní soud potvrdil usnesení opatrovnického soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Soud opatrovnický podle § 21 obč. zák. povinen jest hájiti zájmy tohoto dítěte, pročež právem zakročil v řízení nesporném, aby chyba, vloudivší se do matriky, byla náležitě opravena, a nebylo příčiny, aby opatrovník, dítěti zřízený, vystoupil pořadem práva proti manželu matky dítěte, nynějšímu stěžovateli, nýbrž naopak tento musil by, kdyby chtěl popírati manželské zrození dítěte, vystoupiti proti němu žalobou podle § 158 obč. zák., což ostatně podle svého tvrzení učinil. Zdalí tuto žalobu podal v čas čili nic, jest v tomto nesporném řízení nerozhodno. Usneseními soudů nižších, v řízení tomto vydanými, nebylo, jak stěžovatel neprávem tvrdí, zabráněno mu v tom, aby uplatňoval žalobou právo, které mu dle jeho mínění přísluší, ani mu nebyla, jak v dovolacím rekursu jest uvedeno, odňata »jaksi« lhůta k podání žaloby.

Čís. 592.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 24. dubna 1919, č. 223 o ochraně zaměstnanců používajících bezplatného bytu.

Podána-li žaloba o vyklizení bytu, aniž zaměstnavatel byl si dříve opatřil potřebné soudní svolení k výpovědi, nelze ji odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva, nýbrž dlužno ji zamítnouti.

Soudní svolení k výpovědi není ještě exekučním titulem k vyklizení bytu. O ně nutno teprve žalovati.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, R I 461/20.)

Manželé A-ovi dali bez předchozího soudního svolení svému kočímu čtrnáctidenní výpověď ze služby. Poněvadž se po uplynutí výpovědní lhůty ze služebního bytu nevystěhoval, žalovali ho o vyklizení bytu, hájíce stanovisko, že zaměstnán byl u nich v jejich zemědělském podniku pracemi zemědělskými a že proto dle § 6 nařízení nepotřebovali soudního svolení k výpovědi. Soud první stolice zamítl žalobu, dospěv k právnímu závěru, že žalovaný byl kočárovým kočím a že proto ohledně něho neplatí ustanovení § 6, nýbrž všeobecné ustanovení § 1 nařízení.

O d v o l a c í s o u d sdíleje právní závěr první stolice, zrušil rozsudek a celé řízení jako zmatečné a odmítl žalobu, poněvadž žalobci měli si nejprve vymoci soudní svolení k výpovědi, což státi se může pouze v nesporném řízení.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a nakázal mu, by o odvolání znova pojednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Neprávem odvolací soud za to má, že věc patří na pořad řízení nesporného, nebo že dokonce snad vůbec nepatří ani na pořad soudní, a řízení sporné co zmatečné zrušuje, a to místo dle § 477 čís. 6 c. ř. s. do konce dle § 42 jur. n., jenž jedná o případě právě opačném, že sporná věc rozhodnuta v řízení nesporném. Svolení k výpovědi dle § 3 nařízení ze dne 24. dubna 1919, čís. 223 sb. zák. a nař. udělovalo se sice v řízení nesporném, avšak tady o to nejde, neboť žalobci takového svolení se nedomáhají, nýbrž opírají se o výpověď danou bez něho. Než i kdyby se opírali o výpověď se svolením soudním, patřila by věc na pořad práva, neboť svolení to není ještě exekučním titulem, nýbrž zaměstnavatel, obdržev je, musí teprve výpověď skutečně dáti, a poněvadž ani tato není exekučním titulem — jinak ve věcech nájemních — musí si ho teprv opatřiti tím, že na základě ní žaluje na vyklizení. Ve sporu pak musí vykazati svolení soudu k výpovědi, na niž se žaloba zakládá, a dále, že výpověď dána pro dobu, jak § 2 nař. cit. předpisuje. Avšak odvolací soud necenil ani té okolnosti, že žalobci založili žalobní nárok na to, že jde o případ § 6 nařízení a že tedy k výpovědi svolení soudního vůbec potřebí nemají; jak tedy měl první soudce, jak odvolací soud žádá, žalobu pro nepřípustnost pořadu práva odmítnouti? Nikoli, nýbrž bylo nutno základ její zkoumati, a když se svolení soudu k výpovědi ani netvrdí, vyhověti jí nebo ji zamítnouti, podle toho, je-li nebo není-li tu případ § 6 cit. nař., t. j. není-li svolení soudního k výpovědi třeba či je-li ho třeba. Správně pochopil věc první soudce, když o žalobě podle těch hledisek rozhodl, i náleží podle nich rozhodnouti i soudu odvolacímu.

Čís. 593.

Proti rozsudku odvolacího soudu, jenž ve sporu o hodnotu 1000 Kč nepřevyšující, zamítl žalobu jen pro tentokráte, kdežto soud první stolice zamítl ji vůbec, nemá žalobce práva k dovolání.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, R I 468/20.)

Ve sporu o 238 Kč byla žaloba soudem první stolice zamítnuta. O d v o l a c í s o u d rozsudek ten potvrdil s tím, že žaloba zamítá se jen pro tentokráte. Žalobcovo dovolání odmítl odvolací soud jako nepřípustné.

N e j v y š š í s o u d jeho usnesení potvrdil.

D ů v o d y:

Proto, že soud odvolací zamítl žalobu jen pro tentokrát a ne vůbec, jak první soudce učinil, nelze ještě pokládati rozsudek odvolací za pozdě-